

Salig Fru Hansen

- en allehelgensprædiken:

"Salige er de, der sørger, for de skal trøstes" sagde Vor Herre -

"Men er De salig, Fru Hansen"? havde lægen spurgt. Fru Hansen vidste slet ikke, hvad hun skulle svare. Ikke dengang i sidste uge, da hun havde været oppe hos ham, og slet ikke nu, hvor hun sad her på bænken i efterårssolen. Solen hang lavt, og der var mørke skyer på vej, derude bag skoven. Der kom nok regn.

Er De salig? .. det var jo bare fordi, hun havde nævnt sin mand på den dér lidt gammeldags måde, hun huskede fra sin barndom. "Salig Hr. Hansen" var nemmere at sige end "min afdøde mand". Det bad sådan om medlidenhed, gjorde det svært af fortælle de morsomme historier. Når hun sagde "salig hr. Hansen", ja, så var det, som om han stadigvæk var med i historien ... sad og grinede på sin sky i himlen og mindedes alle de skøre og morsomme ting, der var sket i tidens løb. Det var sådan børnebørnene tegnede ham - børnene vidste ikke, hvad de skulle sige til det.

Afdød var næsten værre end bare død. Døden var konkret .. kroppen, der lå dér i sengen, i kisten, i graven. Var stiv og kold og allerede på vej til at rådne. Salig hr. Hansen havde kaldt det en kompostering og han skulle rigtigt i jorden, tak, ikke noget med at brændes først! "Aske kan der ikke vokse noget i," plejede han at sige, "det er derfor, helvede står i flammer."

Begravelsen havde været så fin - blomster i hele kirken, ja også en buket af de allersidste roser hjemme fra haven. Hun kunne ikke huske et ord af, hvad der var blevet sagt. Kun den mærkelige, dumpe lyd af jorden der ramte kisten, og tårene, der blev ved med at løbe ned på kinderne og tørrede koldt i vinden. "Af jord er du kommet....".

Er De salig, Fru Hansen?

Fru Hansen, som jo ellers nok plejede at vide, hvad hun ville - ja hun havde ligesom ingen ro på sig. Det var ikke til at sætte en finger på hvad der var galt, som en ubalance i hele kroppen. Den vidste, hvad det var at være Fru Hansen, men enke, det vidste den ikke, hvordan den skulle. Som om den ikke længere var noget i sig selv, men netop efterladt.

Efterladt og afdød hørte sammen - mindede om afsked, afstand,... aflagt. Som om den døde nu var ude af verden, ikke længere værd at bruge tid og tanker på. Som en frakke, der var slidt op og nu skulle ud, så der kunne blive plads til noget nyt i skabet. Ind imellem følte hun sig selv som et skab, der stod tomt og glemt på et loft. Efterladt!

Hun var begyndt at gøre mærkelige ting - ordne minderne i mapper og pege gamle tanters tekopper ud for de største børnebørn. Bede fadervor om aftenen og nynne aftensange midt på dagen. Det var, som om hun stod med det ene ben i evigheden og allerede mindedes sig selv - ja, hun havde endda været i kirke til påske; havde følt fred under salmerne, men var snart blevet forstyrret af børnene i dåbsfølget. Tænkte vemodig, at der vel også lå en slags salighed i at have alt for travlt med livet til at bekymre sig om evigheden.

Hun havde ventet, lige så stille at "blive sig selv" igen - ja, hun kunne høre på andre, at for dem var Hansen hvor han skulle være - i Fortiden, i Saligheden, Gemt i Guds Erindring og derfor ved at glide ud af deres. Som gamle billeder, der langsomt blegnede i fotoalbummet, glemt på en hylde.

Nu var sørgeåret næsten forbi - sådan havde hendes mor altid kaldt det: det første år, hvor der var

én, der manglede. Det havde vel været, som man kunne forvente: Julen føltes mærkeligt tom, foråret fik kun langsomt fat i havehænderne og sommeren var bare lang .. og så alligevel så kort. Inden hun havde set sig om, var bladene igen begyndt at falde. Til jord skal du blive!

Hun greb sig selv i at sidde her på kirkegården og fortælle stenen om alle de små ting derhjemmefra. Om børnene, hvis liv gik videre som de skulle, om børnebørnene, der allerede var begyndt at glemme ham, men ivrigt spurgte og gerne kiggede på billeder. Så fortalte hun, men mærkede, at det blev sværere og sværere at huske det som virkeligt - han var ved at blive historie, også for hende, havde fundet sin plads i fortiden hun ville hellere have ham i Himlen, og var begyndt at kalde ham "salig" i protest.

Er De salig, Fru Hansen?

Salig var nu et mærkeligt ord - fik en til at tænke på fred og velsignelse, leende børn og et varmt bad efter en hel dags havearbejde. Eller bare en eftermiddag i en solstribede med avisen ... hun kunne huske at have været "salig" på sådanne dage, mens Hansen puslede om sine roser. Som havde livet fanget et øjeblik af evigheden i glædefuld stilfærdighed.

Hun havde næsten glemt, at det kunne være sådan. Og så var det, i sidste uge, at hun havde siddet med det mindste barnebarn og set tegnefilm, indtil han faldt i søvn på hendes skød. Hun havde pænt set filmen færdig for ham, fanget af den lille, varme krop, det rolige åndedræt og lugten af baby. Det havde været netop sådan et øjeblik, som ikke behøvede ende, selvom det naturligvis måtte.

Hun havde drømt om det om natten, men i drømmen var hun sikker på, at Hansen stod i døren og så på hende. hun ville se op på ham, smile, og sige et eller andet almindeligt, men i det samme huskede hun, at han var død, og vågnede igen i ubalance. Så var det, hun gik til lægen - noget var galt ... måske var hun ved at blive syg .. eller måske det var en allergi...?

Er De salig, Fru Hansen?

Nu sad hun her, med jord på hænderne og en tom pose kompost derhjemmefra. Af jorden skal du igen opstå. Måske Gud var enig med salig hr. Hansen; at jord var vigtig, og at ting skulle blive til jord ... komposteres... for at blive til nyt liv.

Mon sjælen også blev komposteret? ... et eller andet måtte Gud vel gøre ved den, hvis den da var andet end bare de efterladte tanker. Der var i hvert fald ikke megen salighed over at tænke Himlen som et kæmpe fotoalbum, hvor alle stod med stive sommerferiesmil og ventede på at blive glemt af de levende.

"Saligheden" havde noget helligt over sig - det havde mennesker sjældent, førend de var døde og borte og man pludseligt fik så svært ved at huske deres fejl og mangler som særligt vigtige. Ja, det var sært, så lidt det betød i forhold til sorgen. Hansen havde jo ikke ligefrem været en helgen, men han havde ment det meste godt ...

Hun håbede, Gud også kunne se det. At han hverken pakkede Hansen væk eller lavede ham om til noget helt andet - for det var vel det, der mentes med syndernes forladelse: At man ikke blev vasket ud, men blev rensset og pudset af, så enhver kunne se, at man faktisk var "salig". Så var opstandelsen og det evige liv ventetiden værd!

Den nye rose så så sølle ud. Kun 3 bare, tornede grene, der ventede på foråret, og så skiltet fra

planteskolen. Peace, stod der - hun kendte den fra sin barndomshave. Høj og rank, havde den været, med rødmende lysegule blomster, som når sommersonen står op. Hun rejste sig for at hente vandkanden. Det så alligevel ikke ud til regn.

Amen.